

Sygn. akt III Ca 911/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera (spr.)

Sędzia SO Magdalena Hupa - Dębska

Sędzia SO Artur Żymełka

Protokolant Justyna Chojecka

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2017 r. w Gliwicach na rozprawie sprawy

z powództwa Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej

w W.

przeciwko M. O.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 12 października 2016 r., sygn. akt I C 816/15

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Artur Żymełka SSO Lucyna Morys - Magiera SSO Magdalena Hupa - Dębska

UZASADNIENIE

Powódka Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W., wniosła o zasądzenie od pozwanego M. O. kwoty 15.431,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 stycznia 2013 r. oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając wskazała, iż dnia 3 kwietnia 2011 r. pozwany, kierując samochodem w stanie nietrzeźwości, spowodował wypadek, w którym pasażerowie oraz kierujący pojazdem, poruszającym się prawidłowo po przeciwnym pasie ruchu, doznali licznych obrażeń ciała, a sam pojazd został uszkodzony. Powódka wskazała, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. VI K 756/11 pozwanego uznano za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. Powódka udzielająca ochrony pozwanemu z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego, w związku ze zdarzeniem z dnia 3 kwietnia 2011 r. wypłaciła na rzecz poszkodowanego odszkodowanie w łącznej kwocie 15.431,20 zł w postępowaniu szkodowym o nr (...). Powódka podkreśliła, iż podstawę niniejszego powództwa stanowi art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu

Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 roku, poz. 392 tekst jednolity), w myśl którego powódce przysługuje od pozwanego zwrot odszkodowania wypłaconego z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, z uwagi na nietrzeźwość pozwanego w chwili przedmiotowego zdarzenia. Wskazała, iż dwukrotnie dnia 29 listopada 2012 r. oraz dnia 7 stycznia 2013 r. wezwała pozwanego do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Wezwania te jednak pozostały bezskuteczne. Powódka wskazała, iż odsetek od należności głównej domaga się od dnia następnego po upływie 14 -dniowego terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty z dnia 29 listopada 2012 r., podwójnie awizowanego, tj. od dnia 3 stycznia 2013 r.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tarnowskich Górach w dniu 10 marca 2015 r. wydał nakaz zapłaty, na mocy którego nakazał, aby pozwany zapłacił na rzecz powódki kwotę 15.431,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.610 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw, w którym domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ustosunkowując się do żądań zawartych w pozwie, pozwany przyznał, iż spowodował w dniu 3 kwietnia 2011 r. wypadek oraz, że łączyła go z powódką umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, a także, iż został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. VI K 756/11. Czyn pozwanego polegał na tym, że kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości doprowadził do zderzenia z innym pojazdem powodując obrażenia ciała jego pasażerów. Podniósł jednak brak podstawy prawnej do dochodzenia przez powódkę roszczenia objętego pozwem albowiem jego zasądzenie prowadziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia powódki. Zdaniem pozwanego powódka niesłusznie wysunęła roszczenie regresowe, gdyż wskazany przez nią art. 43 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w brzmieniu obowiązującym w dniu przedmiotowego zdarzenia uprawniał ubezpieczyciela do dochodzenia roszczenia regresowego w wypadku, gdy kierujący pojazdem wyrządził szkodę wyłącznie w stanie po użyciu alkoholu. Zmiana powyższego przepisu nastąpiła z dniem 11 lutego 2012 r. na mocy ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2011, nr 205, poz. 1210). Znowelizowany przepis daje prawo ubezpieczycielowi do regresu o zwrot wypłaconego odszkodowania w przypadku, gdy kierujący pojazdem wyrządził szkodę w stanie nietrzeźwości. Pozwany podkreślił, iż uczestniczył w zdarzeniu w dniu 3 kwietnia 2011 r. kierując pojazdem w stanie nietrzeźwości, a wypłata przez powódkę na rzecz poszkodowanego nastąpiła w dniach 8 sierpnia 2011 r., 25 sierpnia 2011 r., 18 listopada 2011 r. oraz 3 lutego 2012 r., a zatem przed wejściem w życie znowelizowanej ustawy. Powyższa ustawa nie może mieć zastosowania co do oceny zdarzeń prawnych i ich skutków, jeżeli miały one miejsce i skończyły się przed wejściem w życie nowego prawa. Z ostrożności procesowej pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powódki powołując się na treść przepisu art. 118 k.c. Zdaniem pozwanego wymagalność dochodzonego pozwem roszczenia nastąpiła z chwilą wypłaty przez ubezpieczyciela na rzecz poszkodowanego odszkodowania, tj. co do kwoty 8.536,50 zł z dniem 8 sierpnia 2011 r., co do kwoty 1.963,50 zł z dniem 25 sierpnia 2011 r., co do kwoty 531,20 zł z dniem 18 listopada 2011 r., a co do kwoty 4.400 zł z dniem 3 lutego 2012 r. Zatem dochodzone pozwem roszczenie w zakresie kwoty 11.031,20 zł według pozwanego należało uznać za przedawnione z uwagi na upływ trzyletniego terminu liczonego od powyżej wskazanych dat.

W odpowiedzi na sprzeciw strona powodowa podtrzymała swoje dotychczasowe żądania oraz wniosła o oddalenie sprzeciwu pozwanej, jako bezzasadnego. Powódka podkreśliła, iż pozwany znajdujący się dnia 3 kwietnia 2011 r. w stanie nietrzeźwości znajdował się również w stanie po użyciu alkoholu, zatem nie wyklucza to dochodzenia na podstawie art. 43 pkt 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych od pozwanego zwrotu wypłaconego przez powódkę odszkodowania. Powódka uznała również zarzut przedawnienia roszczenia za bezzasadny. Podkreśliła, iż dochodzone niniejszym pozwem roszczenie ulega przedawnieniu z upływem dwudziestu lat od dnia popełnienia przestępstwa, tj. od dnia wypadku. Nadto powódka wskazała, iż pozwany w piśmie z dnia 7 kwietnia 2015 r. oświadczył, iż nie uchyla się od spłaty zadłużenia, a zatem zrzekł się zarzutu przedawnienia. Z ostrożności procesowej powódka podniosła, iż zarzut

przedawnienia podniesiony przez pozwanego jest sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, co winno skutkować jego nieuwzględnieniem. Ponadto powódka wskazała, iż co najmniej w zakresie kwoty 4.400 zł powództwo należy uznać za zasadne, a pozwany roszczenia w tej wysokości nie kwestionuje.

W związku ze zobowiązaniem Sądu mającym miejsce na rozprawie w dniu 29 czerwca 2016 r. w przedmiocie sprecyzowania ostatecznego stanowiska, pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz ponownie podniósł zarzut jego bezzasadności w zakresie kwoty 4.400 zł. Zaś powódka zobowiązana do wyjaśnienia kwestii wysokości odszkodowania w kwocie 4.400 zł wskazała, iż ustalając wysokość należnego poszkodowanemu odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego uwzględniła stawkę najmu wskazaną w otrzymanych od poszkodowanego fakturach VAT, tj. 200 zł netto oraz zweryfikowała okres najmu pojazdu zastępczego do 22 dni, a poszkodowany nie zakwestionował kwoty otrzymanego z tego tytułu odszkodowania.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.400 zł z ustawowymi odsetkami poczynając od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty; oddalił powództwo w pozostałym zakresie; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 924,81 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1716,07 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, że bezspornym w sprawie było, iż w dniu 3 kwietnia 2011 r. pozwany M. O. kierując pojazdem marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w stanie nietrzeźwości spowodował wypadek drogowy, w wyniku którego szkodę poniósł D. H. właściciel pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Bezspornym było również uznanie pozwanego za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. VI K 756/11 oraz okoliczność, iż w dacie zdarzenia pozwanego łączyła z powódką obowiązkowa umowa odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Powódka przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, a następnie wypłaciła poszkodowanemu tytułem odszkodowania dnia 8 sierpnia 2011 r. kwotę 8.536,50 zł, dnia 25 sierpnia 2011 r. kwotę 1.963,50 zł, dnia 18 listopada 2011 r. kwotę 531,20 zł oraz dnia 3 lutego 2012 r. kwotę 4.400 zł. Łącznie powódka wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 15.431,20 zł. Powyższe kwoty wypłacono na podstawie decyzji odpowiednio z dnia: 5 sierpnia 2011 r., 24 sierpnia 2011 r., 17 listopada 2011 r. oraz 2 lutego 2012 r.

Sąd ustalił, że (...) Centrum Pomocy po Wypadkach i Kolidacjach (...), jako pełnomocnik poszkodowanego D. H. zgłosiło w jego imieniu powódce szkodę, jaka nastąpiła wskutek wypadku z dnia 3 kwietnia 2011 r. i wniosło o wypłatę na rzecz poszkodowanego kwoty 10.500 zł zgodnie z Ekspertyzą nr (...) sporządzoną przez biegłego sądowego z zakresu techniki (...).

W związku ze szkodą powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2011 r. poszkodowany wynajął od firmy P. P.H.U (...) w T. samochód zastępczy marki M. (...) na podstawie umów na okres od dnia 4 kwietnia 2011 r. do 29 kwietnia 2011 r., od dnia 4 maja 2011 r. do 31 maja 2011 r. oraz od dnia 1 czerwca 2011r. do 27 czerwca 2011 r. Łącznie za wynajem samochodu zastępczego poszkodowany zapłacił kwotę 7.380 zł. Powyższy samochód był potrzebny poszkodowanemu do celów prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie brukarstwa. D. H. uregulował na rzecz wynajmującego mu samochód zastępczy firmy kwotę 7.380 zł. Powódka wypłaciła poszkodowanemu D. H. kwotę 4.400 zł. Powódka przyznała odszkodowanie akceptując stawkę dzienną w kwocie 200 zł netto oraz zweryfikowała okres najmu pojazdu zastępczego do 22 dni. Pismem z dnia 29 listopada 2012 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 15.431,20 zł.

Pismem z dnia 7 kwietnia 2015 r. pozwany powołując się na swoją sytuację majątkową zwrócił się o rozłożenie należności na raty, a wynikających ze szkód nr: (...) (...) - (...), (...) (...) - (...), (...) (...) - (...) na raty. Pismem z dnia 2 listopada 2015 r. pozwany złożył oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli zawartego w piśmie z dnia 7 kwietnia 2015 r. z uwagi na działanie pod wpływem błędu. Oświadczenie nie dotyczyło odszkodowań wypłaconych w postępowaniu szkodowym objętym niniejszym pozwem.

W ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo za częściowo zasadne w zakresie należności w kwocie 4.400 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu samochodu zastępczego. Zdaniem Sądu na uwzględnienie nie zasługiwał zarzut pozwanego, iż w sytuacji znajdowania się przez pozwanego „w stanie nietrzeźwości”, a nie „w stanie po

użyciu alkoholu” powództwo niniejsze winno być oddalone, a pozwany zwolniony jest z odpowiedzialności regresowej względem powódki, albowiem w sprawie bezspornym było, iż w chwili zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2011 r. pozwany znajdował się w stanie nietrzeźwości, gdyż stężenie alkoholu w jego krwi wynosiło 0,87‰. Art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jednolity Dz. U. z 2012 roku, poz. 1356), stanowi, że „stan po użyciu alkoholu” zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi od 0,2‰ do 0,5‰ alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu od 0,1 mg do 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Zgodnie zaś z ust 3 powołanego przepisu „stan nietrzeźwości” zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi powyżej 0,5‰ alkoholu albo obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg alkoholu w 1 dm³. Zgodnie z wykładnią a maiori ad minus, osoba znajdująca się „w stanie nietrzeźwości” znajduje się również „w stanie po użyciu alkoholu”. Zatem powódka może skutecznie dochodzić od pozwanego zwrotu wypłaconego odszkodowania.

Rozpoznając zarzutu przedawnienia roszczenia Sąd pierwszej instancji podniósł, iż roszczenie w zakresie kwoty 11.031,20 zł uznać należało za przedawnione. Zdaniem Sądu do oceny zarzutu przedawnienia winien znaleźć zastosowanie art. 118 k.c., który stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Skoro powód wypłacił poszkodowanemu D. H. w dniu 8 sierpnia 2011 r. kwotę 8.536,50 zł, w dniu 25 sierpnia 2011 r. kwotę 1.963,50 zł, w dniu 18 listopada 2011 r. kwotę 531,20 zł oraz w dniu 3 lutego 2012 r. kwotę 4.400 zł to przy przyjęciu trzyletniego terminu przedawnienia roszczenie powoda uległo przedawnieniu przy uwzględnieniu daty wniesienia niniejszego powództwa w dniu 12 grudnia 2014 r. w zakresie łącznej kwoty 11.031,20 zł (z dniem 8 sierpnia 2014 roku co do kwoty 8.536,50 zł, z dniem 25 sierpnia 2014 roku co do kwoty 1.963,50 zł, z dniem 18 listopada 2014 roku co do kwoty 531,20 zł). Jedynie roszczenie w zakresie kwoty 4.400 zł z tytułu kosztów najmu samochodu zastępczego uznać należało za nieprzedawnione. Zatem w tym zakresie powództwo było zasadne i jako takie podlegać musiało uwzględnieniu zwłaszcza, iż zarzut strony pozwanej, jakoby powódka nie wykazała okoliczności poniesienia przez poszkodowanego tej kwoty w związku z koniecznością najmu pojazdu zastępczego, okazał się w świetle zeznań świadka D. H. całkowicie gołosłowny i bezzasadny.

Ponadto Sąd wskazał, że zachowanie pozwanego, który w stanie nietrzeźwości doprowadził dnia 3 kwietnia 2011 r. do wypadku należało uznać za naganne i niezasługujące na aprobatę, niemniej jednak nie można przyjąć, iż w toku procesu pozwany nie mógłby w ogóle podnieść zarzutu przedawnienia roszczenia. Podkreślić bowiem należy, iż powód będący profesjonalistą, winien dolożyć należytej staranności i wnieść pozew w odpowiednim terminie, tym bardziej, że wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego okazało się bezskuteczne. Jednocześnie w ocenie Sądu pierwszej instancji trzyletni termin na wniesienie powództwa winien zostać uznany za wystarczający, a powódka nie wykazała żadnych okoliczności uniemożliwiających jej wniesienie powództwa we właściwym terminie.

W zakresie podniesionego przez powódkę zarzutu, iż pozwany składając pismo z dnia 7 kwietnia 2015 r. o rozłożenie należności na raty w sposób dorozumiany zrzekł się zarzutu przedawnienia roszczenia objętego niniejszym pozvem Sąd podniósł, iż pismo to nie dotyczyło szkody objętej niniejszym pozvem ani też związanego z nim, a wypłaconego poszkodowanemu D. H. odszkodowania. Postępowanie szkodowe, w którym wypłacono poszkodowanemu D. H. odszkodowanie, a co do którego powódka zgłosiła w niniejszym postępowaniu roszczenie regresowe toczyło się pod nr 100 – (...).

Podstawę prawną rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji w przedmiocie zasądzonych odsetek stanowił przepis art. 481 § 1 k.c. Powódka domagała się zasądzenia ustawowych odsetek od roszczenia głównego poczynając od dnia 3 stycznia 2013 r. wskazując, że domaga się odsetek od dnia następnego po upływie 14-dniowego terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty z dnia 29 listopada 2012 r. Niemniej jednak powódka nie przedstawiła żadnego dowodu wykazującego, że pozwany przedmiotowe wezwanie otrzymał. Zatem uznać należało, iż pozwany pozostawał w zwłoce z zapłatą na rzecz powódki kwoty 4.400 zł od dnia 11 czerwca 2015 r. tj., dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu w niniejszej sprawie. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.400 zł z

ustawowymi odsetkami poczynając od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty jak w pkt 1 wyroku, a w pozostałej części powództwo oddalił jak w pkt 2 wyroku. O kosztach procesu orzeczono z mocy art. 100 k.p.c. jak w pkt 3 i 4 wyroku.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powódki kwotę 4.400 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 czerwca 2015r. do dnia zapłaty tj. w zakresie pkt. 1, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na błędnym przyjęciu, że poszkodowany D. H. poniósł koszty wynajmu samochodu zastępczego poprzez zapłatę kwoty 7.380 zł przez co wypłacona przez ubezpieczyciela na jego rzecz kwota 4.400 zł winna być zwrócona przez pozwanego, podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do takiego przyjęcia, w szczególności faktury VAT bez adnotacji „zapłacono” czy „zapłacono gotówką”, które nie mogą stanowić dowodu zapłaty; zeznania świadka D. H., w zakresie dokonania przez niego płatności za wynajem pojazdu, korzystają z przymiotu wiarygodności, w sytuacji, gdy już po założeniu przez świadka zeznań, Sąd I instancji celem ustalenia czy płatność za faktury została rzeczywiście uregulowana, z własnej inicjatywy zobowiązał wynajmującego do udzielenia informacji w tym przedmiocie, a zobowiązanie Sądu pozostało bez odpowiedzi. Ponadto zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 43 pkt. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w historycznym jego brzmieniu obowiązującym w dniu zdarzenia tj. w dniu 3 kwietnia 2011r. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i uznanie, że przepis ten stanowi podstawę prawną dochodzonego roszczenia.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy podziela w całości i uznaje za swoje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, ponieważ ustalenia te znajdują oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Orzekając Sąd Rejonowy nie uchybił zasadom logicznego rozumowania, ani też doświadczenia życiowego. Wnioski Sądu pierwszej instancji, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaofiarowanych przez obie strony.

Sąd Odwoławczy uznał za zasadne wskazać, iż ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym przedłożonej przez powódkę dokumentacji jak i zeznań świadka jednoznacznie wynika, iż powódka wypłaciła poszkodowanemu D. H. kwotę 4.400 zł za wynajem pojazdu zastępczego i bez znaczenia dla rozpoznania sprawy pozostaje okoliczność dokonania zapłaty przez poszkodowanego kwoty 7.380 zł wynajmującemu pojazd zastępczy, albowiem powódce przysługuje prawo dochodzenia od pozwanego zwrotu odszkodowania wypłaconego z tytułu ubezpieczenia.

Wskazać przy tym na marginesie wypada na okoliczność, iż z treści powoływanych w apelacji faktur wynika, iż należność nimi stwierdzona została uregulowana, zaś płatność winna była być dokonana gotówką.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przepisów prawa materialnego, albowiem bezspornym w sprawie było, iż niniejszej sprawie bezspornym było, iż na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie o sygn. VI K 756/11 uznano pozwanego za winnego popełnienia czynu z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wskazując, iż w chwili zdarzenia z dnia 3 kwietnia 2011 r. pozwany znajdował się w stanie nietrzeźwości, a stężenie alkoholu w jego krwi wynosiło 0,87‰. Mając na uwadze art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (tekst jednolity Dz. U. z 2012 roku, poz. 1356), Sąd

Rejonowy trafnie wskazał, że zgodnie z wykładnią a maiori ad minus, osoba znajdująca się „w stanie nietrzeźwości” znajduje się również „w stanie po użyciu alkoholu”, a więc strona pozwana obciążona jest zobowiązaniem regresowym.

Dlatego uwzględnienie przez Sąd Rejonowy żądania powódki w zakresie zwrotu kwoty 4.400 zł należało uznać za prawidłowe, jako zgodne z prawidłowo dokonanyimi ustaleniami faktycznymi w sprawie.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego, pozostałe podniesione w apelacji zarzuty mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu meriti, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Z uwagi na powyższe - na podstawie art. 385 k.p.c. oddalono apelację jako bezzasadną. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 k.p.c. i 108 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, mając na uwadze, że pozwany przegrał sprawę w całości.

SSO Artur Żymelka SSO Lucyna Morys - Magiera SSO Magdalena Hupa - Dębska